

PÉTER 2. LEVELE 1-3.

Simon Péterről tudnunk kell, hogy eredetileg Simon volt a neve, a Péter nevet Jézustól kapta. Első vers:

Simon Péter, Jézus Krisztus szolgája és apostola

Vegyük észre a sorrendet! Péter elsősorban Jézus szolgájának, csak azután apostolának tartja magát.

mindazoknak, akik velünk együtt ugyanabban a drága hitben részesültek Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus igazsága által

Péter tehát rámutat arra, hogy levelét azoknak írja, akik ugyanabban a drága hitben részesültek. Nagyon érdekes, hogy Péter, a kemény legény, egy ilyen szót használ, hogy „drága”. Nem csupán ebben a levélben látjuk ezt, hanem korábbi leveleiben is említi. Úgy tűnik, hogy ez a szó Péter egyik kedvenc szava.

Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen az Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak megismerésében.

Kegyelem és békesség! Gyakran köszöntötték így egymást a hívők. Vegyük észre azonban, hogy itt Péter pontosan mit mond: „Kegyelem és békesség adassék néktek bőségesen”. De hogyan is lehetséges ez? Istennek és a mi Urunknak, Jézusnak a megismerésén keresztül. Minél inkább megismerjük Istent ill. Jézus Krisztust, annál inkább ismerjük meg a kegyelmét és a békességét. Isten olyan kegyelmes! De ahhoz, hogy ezt a kegyelmet megértsük és megismerjük, előbb Őt magát kell megismernünk.

Az ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.

Isten mindennel ellátott bennünket ahhoz, hogy egy gyümölcsöző keresztény életet élhessünk. Mindennel megajándékozott bennünket, ami szükséges az istenfélő élethez. Erre azonban, megint csak Isten megismerésén keresztül tehetünk szert. Mennyire fontos tehát, hogy megismerjük Istent! Hogyan ismerhetjük meg Istent? A Bibliából. Nagyon fontos, hogy az istenképünk Isten kinyilatkoztatott Igéjére alapuljon.

Nagy veszélyt rejt magában, ha az Istenről alkotott elképzelésemet aszerint alakítom ki, hogy szerintem Istennek milyennek kellene lennie. Ilyenkor ugyanis elképzelem milyen lennék én, ha tökéletes lennék, és ezt vetítem ki Istenre - ez határozza meg tehát az Istenről alkotott képemet. Ez a kép azonban nem egy valós képe Istennek, az így kialakított Isten nem ér fel a valódi Istennek. Vagyis Istent nem az emberek Istenről alkotott elképzeléseiben kell keresnem, hiszen ezek az istenképek alapvetően az emberek személyiségét, az emberek ideáljait tükrözik. Nagyon fontos, hogy az én istenképem arra a kinyilatkoztatásra épüljön, amelyet Isten adott az embernek önmagáról. Természetesen nem szabad elfelejtenünk, hogy Isten önmagát a legtökéletesebben Jézus Krisztusban nyilatkoztatta ki. A Zsidók 1: 1-ben ezt olvashatjuk: „Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”

Jézus Krisztuson keresztül, tehát, megismerhetem és jobban megérthetem Istent. Ahogy egyre jobban megismerem Őt, egyre inkább növekedek a kegyelemben. Ahogy egyre inkább megismerem Istent, rádöbbenek arra, hogy Isten mindent megadott nekem, amire az istenfélő élethez szükségem lehet.

Ezek által kaptuk meg azokat az ígéreteket, amelyek nekünk drágák, sőt a legnagyobbak: hogy általuk isteni természet részeseivé legyetek

Újra azt látjuk, hogy Isten Igéje mennyire fontos, mert az alapján ismerhetem meg Istent, és így Isten Igéje lehetővé teszi számomra azt, hogy az isteni természet részeseivé lehessek. Az a mag ugyanis, amely által én lelki értelemben megfogantam, Isten Igéje.

Jézus a Máté 13-ban, a magvető példázatában elárulja nekünk, hogy a mag nem más, mint az Ige, amelyből egy új, szellemi értelemben vett élet kel majd ki. Az Igében drága és hatalmas ígéreteket találunk, ezek pedig segítenek abban, hogy hasonlónak váljunk az isteni természethez. Hihetetlenül fontos tehát tanulmányoznunk az Igét, mégpedig a teljes Igét, mert az mindig tartogat számunkra valami újat. A Biblia egy bámulatos jellemvonása, hogy függetlenül attól, hogy hányadszorra olvasom, újra és újra szól a szívemhez. A Biblia számomra soha nem válik unalmassá, sohasem legyinthetek azzal, hogy „de hát én ezt már olvastam!”. Mert ahogy imádkozom és odafigyelek arra, amit olvasok, a Szentlélek újabb és újabb igazságokat tár fel előttem, amelyeket korábban nem is vettem észre.

Ahogy tehát egyre inkább megismerem Istent az Igén keresztül, növekedni tudok az Ő kegyelmében. Ami pedig ezeket a drága és hatalmas ígéreteket illeti, én hiszem, hogy az Igében minden elképzelhető helyzettel vagy nehézséggel kapcsolatban találunk egy ígéretet. Teljesen mindegy, hogy ki és milyen problémával küszködik, meg vagyok győződve róla, hogy az Ige tartogat számára is - kimondottan arra a problémára nézve - egy konkrét ígéretet. Ha erőre van szükségünk, Isten megígéri, hogy erőt ad; ha szabadulásra van szükségünk, Isten megígéri, hogy megszabadít; ha Isten segítségére van szükségünk, találunk olyan ígéretet is, amelyben Isten biztosít bennünket afelől, hogy segít nekünk. Teljesen mindegy, hogy miről van szó - Isten drága és hatalmas ígéreteket adott nekünk, amelyeket a sajátunknak kell éreznünk, a magunkévá kell tennünk, és így részeseivé lehetünk az isteni természetnek és megmenekülhetünk attól a pusztulástól, amelyet a kívánság okoz a világban.

Biztosan feltűnt nektek, hogy egy beteg, romlott világban élünk, melynek gyökere a kívánság és a mohóság, mi azonban - Istennek hála - ebből már megszabadultunk, mégpedig annak köszönhetően, hogy megismertük Istent az Ő igéjén keresztül és részeseivé lehettünk az Ő isteni természetének. Hihetetlenül fontos tehát, hogy folyamatosan Isten Igéjéből táplálkozzunk, mert a lelki emberünket az Ige táplálja.

Természetesen nekem is van testem, de van lelkem is. Érdekes módon arra mindig odafigyelek, hogy a testemet tápláljam. A testem bizony nagyon követelőző tud lenni: elkezd korogni a gyomrom, például, úgyhogy megyek és megvacsorázom. Sőt mi több, arra is odafigyelek, hogy egy kiegyensúlyozott étrendem legyen, hiszen tudom, hogy ez elengedhetetlen a jó erőnléthez. De gondoljunk csak bele, ha ugyanolyan nagy gonddal táplálnánk lelki emberünket is, mint a testünket, mennyivel erősebbek lennénk lelkileg. Gondoljunk csak bele, hol tartanánk, ha a lelki étrendünk is sokkal kiegyensúlyozottabb lenne. Étrendünk lelki részét azonban hajlamosak vagyunk elodáznunk, pl.: jó, akkor minden este elolvasok egy zsoltárt, azok úgy is olyan rövidek, stb. Ezzel próbálom megnyugtanni a lelkiismeretemet, olvastam is az Igét, de közben nem

igazán táplálkoztam belőle. Pedig nagyon fontos, hogy a teljes Szentírást tanulmányozzuk, hogy kiegyensúlyozott lelki éltrendünk legyen, mert így ismerhetjük meg Istent, és így lehetünk részeseivé az isteni természetnek.

Éppen ezért minden igyekezetetekkel törekedjétek arra, hogy a hitetekben mutassátok meg az igaz emberséget, az igaz emberségben ismeretet, az ismeretben önuralmat, az önuralomban állhatatosságot, az állhatatosságban kegyességet, a kegyességben testvéri szeretetet, a testvéri szeretetben pedig minden ember iránti szeretetet.

Képzeljük el, hogy ezek a létra egy-egy fokát képviselik, és képzeljük el, hogy te felfelé mászol ezen a létrán. Ezek alapján te a létra melyik fokán állsz éppen? Vajon növekedsz-e? Ha visszanézel az elmúlt évre, növekedtél-e Istenben? Volt-e lelki értelemben vett előrelépés az életedben? Vagy csak futottad a köreidet, csak gyúrtál a taposómalomban, hogy valahogy szinten tartsd az életed? Pedig az Ige nem csak arra bátorít minket, hogy mintegy szinten tartsuk az életünket, hanem, hogy növekedjünk, hogy a hitünket növeljük, hogy a hitünkhöz társítsunk emberséget és ismeretet, önuralmat és állhatatosságot, és így tovább. Erre szeretnék bátorítani mindenkit, hogy vizsgálja meg az életét, ismerje fel, hogy pillanatnyilag hol áll, és, hogy merre tart és, hogy melyek a lelki értelemben vett céljai.

Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlének, sem terméketlenek.

Vagyis az életek gyümölcsöt terem majd. Sokszor jönnek hozzám emberek, és azt mondják, hogy úgy érzik lelkileg teljesen kiszáradtak. Ezzel tulajdonképpen önmaguk ellen tanúskodnak, mert nem törekedtek arra, hogy növekedjenek, nem igyekeztek arra, hogy a hitükhöz igaz emberséget, az igaz emberséghez ismeretet, az ismerethez önuralmat, az önuralomhoz állhatatosságot, az állhatatossághoz kegyességet csatoljanak. Ha azonban ezek a dolgok gyarapodnak bennünk, akkor nem száradunk ki, az életünk telve lesz Isten ismeretével, és akkor telve lesz az életünk szeretettel, örömmel, békességgel.

Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak

Lelki értelemben vak. Nem látja azt, hogy milyen állapotban van és mire is lenne szüksége. Rendkívül szomorú, de igaz, hogy a bűn eltompítja az emberek érzékeit. Ha folyamatosan vétkezünk, egy idő után mintegy megöljük saját lelkiismeretünket. Az első alkalommal, amikor az ember egy adott bűnt elkövet még nagyon rosszul érzi magát, viaskodik önmagával, nyomorultul érzi magát, lelkiismeretfurdalása van. De aztán az ember túlteszi magát rajta, és azon kapja magát, hogy, amikor a következő alkalommal ugyanabba a bűnbe beleesik, már nem érzi magát annyira rosszul, mint az első alkalommal és így szép lassan eljut arra a pontra, hogy vétkezik és már a szeme se rebben. A bűn a kábítószerhez hasonlóan eltompítja az érzékeinket, megvakít, és szép lassan megfoszt a saját akarattól és megkötöz. Az ember függővé válik, már nincs ereje nemet mondani.

Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult.

Vegyük észre tehát, hogy rövidlátóvá is válik ez az ember, vagyis nem képes az örökkévalóság fényében látni a dolgokat. Ez pedig nagyon veszélyes. Amikor az örökkévalóságot teljesen figyelmen kívül hagyjuk, és bizonyos értelemben csak a mának élünk, csak azt látjuk, ami most

van, csak az a fontos, amiből most tudunk hasznot húzni. Abban a pillanatban, amikor az örökkévalóság kikerült a látókörünkből, nem látjuk megfelelően saját életünket, nem tudunk jó döntéseket hozni, és hajlamosak vagyunk arra, hogy ostobaságokat tegyünk. Bárcsak mindig tudatában lennénk az örökkévalóság közelségének! Bárcsak felismernénk azt, hogy minden nap ott állunk az örökkévalóság küszöbén! Azt senki nem tudja pontosan, hogy mikor hal majd meg, de egy napon mindannyian meghalunk, sokan mégis úgy élik az életüket, mintha erre soha nem kerülne sor.

Ne feledjük a gazdag ember példázatát, amelyet Jézus a Lukács 12:16-ban mondott: *„Egy gazdag embernek bő termést hozott a földje, ekkor így gondolkozott magában: Mit tegyek? Nincs hova betakarítanom a termésemet.*

Majd így szólt: Ezt teszem: lebontom a csúreimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat, és ezt mondom a lelkemnek: Én lelkem, sok javad van sok évre félretéve, pihenj, egyél, igyál, vigadozzál! Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkéri tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?”

Ez az ember is azt mondogatta, hogy neki mindene megvan és semmire sincs szüksége - úgy élt, mintha soha nem kellett volna meghalnia. Isten azonban azt mondta, hogy még azon az éjszakán véget ér az élete. Mi mindannyian az örökkévalóság küszöbén élünk, és nem tudhatjuk, hogy mikor jön el az utolsó óra. Ez oknál fogva mindig az örökkévalóságot kell szem előtt tartanunk, azt kell néznünk, hogy mi értékes az örökkévalóság szempontjából, mi az, aminek az örökkévalóság szempontjából hatása lesz. Ha tehát szem elől tévesztjük az örökkévalóságot, megvakulunk.

Akiben pedig ezek nincsenek meg, az vak, rövidlátó, és elfeledkezett arról, hogy régi bűneiből megtisztult.

Ezért tehát, testvéreim, igyekezzetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat, mert ha ezt teszitek, nem fogtok megbotlani soha.

Persze mindig akadnak olyanok, akik megkérdőjelezzik azt, hogy mennyire biztos a hívő üdvössége. Pedig bizonyos, hiszen mit is mond Péter? *„Ha ezt teszitek nem fogtok megbotlani soha.”* Ha tehát a hitünkhöz igaz emberséget, az igaz emberséghez ismeretet, az ismerethez önuralmat, az önuralomhoz állhatatosságot, stb. csatolunk, nem bukunk el, hanem közelebb kerülünk Istenhez.

És így dicsőségesen fogtok bemenni a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.

Vajon te hogyan lépsz majd be a mennybe? Éppen, hogy csak beesel? Sajnos sok ember csak erre törekszik igazán: hogy valahogy bekerüljön. Ha éppen, hogy csak, az se baj. Ami azonban engem illet, én dicsőségesen szeretnék bevonulni Jézus Krisztus örök országába. Tudjátok, én nem csak befejezni szeretném a versenyt, hanem szeretném azt meg is nyerni. Az 1 Korinthus 9: 24-ben ezt írja Pál: *„Nem tudjátok-e, hogy akik versenypályán futnak, mindnyájan futnak ugyan, de csak egy nyeri el a versenydíjat. Úgy fussatok, hogy elnyerjétek.”* Péter is arra bátorít bennünket, hogy ne csak azért fussunk, hogy aztán éppen, hogy csak beessünk a célba, hanem törekedjünk arra, hogy dicsőségesen léphessünk be Jézus Krisztus örök országába.

Ezért ezekre mindig emlékeztetni foglak titeket, bár ismeritek mindezt, és a közöttünk jelenlevő igazságban szilárdak vagytok.

Péter tudja, hogy olvasói mindezt tudják, de mégis emlékeztetni szeretné őket. Bizony vannak olyan dolgok, amelyekre keresztényként újra és újra emlékeztetni kell bennünket. Bizonyos területeken hajlamosak vagyunk ellustulni, vagy egyfajta közönybe süllyedünk, ezért szükségünk van arra, hogy folyamatosan emlékeztessenek bennünket és bátorítsanak bennünket. Ezért mondja Péter, hogy bár tudom, hogy ti mindezt tudjátok, de én mégis fontosnak tartom, hogy erre emlékeztesselek benneteket.

De helyesnek tartom, hogy míg ebben a földi porsátorban vagyok, emlékeztetéssel ébresztgesselek titeket.

Mert tudom, hogy hamar leteszem porsátoromat, amint a mi Urunk Jézus Krisztus is kijelentette nekem.

Péter tehát a testét itt porsátornak nevezi.

Igyekszem azonban, hogy elköltözésem után is mindig megemlékezhesetek ezekről.

Itt olvasunk Péter levelének a céljáról: hogy emlékeztesse a hívőket mindezekre a dolgokra és, hogy gondoskodjon arról, hogy halála után is - a levelet olvasva - újra és újra emlékezhessenek a keresztények ezekre a dolgokra.

Nekem nagyon tetszik a Péter által használt hasonlat, hogy a testünk nem más, mint egy sátor. Hiszen a sátorra soha nem úgy tekintünk, mint egy állandó lakhelyre. A sátor mindig csak egy ideiglenes szállás. Pár hétig, amíg vakáción vagyunk, megfelel, de már alig várja az ember, hogy újra otthon lehessen az otthon minden kényelmével. A 2 Korinthus 5:1-ben ezt olvashatjuk: *„Tudjuk pedig, hogyha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló, mennyei házunk.”* Péter is tudta ezt, ezért mondja, hogy hamar leteszi porsátrát, amint azt Jézus Krisztus is kijelentette neki.

Igyekszem azonban, hogy elköltözésem után is mindig megemlékezhesetek ezekről.

Mert nem kitalált meséket követve ismertettük meg veletek a mi Urunk Jézus Krisztus hatalmát és megjelenését, hanem úgy, hogy szemtanúi voltunk isteni fenségének.

Szerintem azért nem árt belegondolnunk abba, hogy mi lenne akkor, ha az evangéliumok valóban kitalált mesék lennének csupán, ha az evangéliumok írói valóban szövetkeztek volna egymással, kitaláltak volna egy történetet, megtanulták volna azt, egyeztették volna a szöveget, majd pedig megpróbálták azt minél szélesebb körben elterjeszteni. Érdeemes ebbe belegondolni, ha másért nem, hát azért, hogy az ember rádöbbenjen arra, hogy mennyire nevetséges ez az elképzelés. Az ember számára azonnal nyilvánvalóvá válik, hogy mindez nem lehet egy jól kitalált mese. Túl sok ember vetette ugyanis alá ezt a történetet beható vizsgálatoknak, amelyek nyomán már régen kiderült volna, ha ezek csak kitalált történetek, és már réges-rég elvetették volna őket. Az evangéliumi történeteket már minden lehetséges oldalról, alaposan megvizsgálták. Ha ez valóban csak egy kitalált történet, akkor mivel magyarázzuk azt, hogy drasztikusan képes megváltoztatni emberek életét? Az evangéliumnak hatalmas ereje van. Azt látjuk mindenütt magunk körül is, ahogyan megváltoztatja az emberek életét. Egy kitalált történet erre nem lenne képes. Péter hozzáteszi, hogy *„szemtanúi voltunk isteni fenségének”*.

Mert amikor az Atya Istentől tisztességet és dicsőséget nyert, és ilyen szótatot intézett hozzá a felséges dicsőség: „Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm”, ezt a mennyből jött szótatot mi hallottuk, mert együtt voltunk vele a szent hegyen.

Jézus egy alkalommal magával vitte Pétert, Jánost és Jakabot, felvitte őket egy hegyre, majd a szemük láttára átváltozott és ott állt előttük teljes dicsőségében. Sőt, Mózes és Illés is megjelent a hegyen, és Jézussal beszélgettek. A Máté 17:5-ben ezt olvashatjuk: *„Íme fényes felhő árnyékolta be őket és hang hallatszott a felhőből: 'Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok.'"* Ezt mondja tehát Isten Péternek, Jánosnak és Jakabnak. Ők már hallották a prófétákat, ismerték a törvényt és most Isten arra inti őket, hogy az Ő Fiára hallgassanak. A Zsidók 1:1-ben ezt olvashatjuk: *„Miután régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette.”* Isten tehát azt mondja a szent hegyen: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm, reá hallgassatok!”*

A János 1:17-ben ezt olvashatjuk: *„Mert a törvény Mózes által adatott, a kegyelem és az igazság Jézus Krisztus által jelent meg.”* Péter tehát azt mondja, hogy ők szemtanúi voltak Jézus Krisztusnak, hallották Isten hangját, amint ezt mondta: *„Ez az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.”*

Ezért egészen bizonyosnak tartjuk a prófétai beszédet, amelyre jól teszitek, ha mint sötét helyen világító lámpásra figyeltek, amíg felragyog a nap, és felkel a hajnalcsillag szívetekben.

Péter szerint Isten Igéje egy világító lámpás, amely sötét helyen világít, amíg felragyog a nap és felkel a hajnalcsillag. Az emberiség sötét történelme során adatott nekünk egy lámpás, amely vezet bennünket, amíg el nem jön majd az a nap, amikor felkel a hajnalcsillag, maga Jézus Krisztus. Itt tehát egy prófeciát találunk.

A prófeciák talán mindennél erősebben támasztják alá az Ige hitelességét. Az Ige nagyon sok mindent jövendölt meg előre, ami aztán be is teljesedett. Az Igében található prófeciák 100%-os pontossággal következnek be. Elég, ha egyetlenegy prófécia nem teljesedik be, és már ez alapján el lehetne vetni az egész könyvet. Ha valaki próféta és 100 prófeciájából csak 99 teljesedik be, egyben pedig hibázik, hamis prófétának tekinthető. A hitelességhez 100%-os pontosságra van szükség.

Sajnos akadnak olyanok, akik már annyira elvakultak, hogy készek teljesen figyelmen kívül hagyni Joseph Smith kijelentését, ami szerint a hold sajtóból van. A Jehova Tanúinak azon kijelentése felett is szemet hunynak, hogy Jézus Krisztus 1917-ben tér vissza, később pedig azt mondták, hogy 1925-ben. Tehát, van különbség prófécia és prófécia között. De ha Isten jövendöl meg valamit, akkor tudhatjuk, hogy az a prófécia előbb vagy utóbb beteljesedik.

Mindenekelőtt tudnotok kell, hogy az Írás egyetlen prófeciája sem ered önkényes magyarázatból,

Én egyáltalán nem találom viccesnek a különféle önkényes magyarázatokat, amelyekkel az emberek előállnak, azt állítván, hogy egy egészen különleges kinyilatkoztatást kaptak az Igével kapcsolatban, amelyre még korábban nem volt példa.

mert sohasem ember akaratából származott a prófécia, hanem a Szentlélektől indítatva szólaltak meg az Istentől küldött emberek.

Itt az Ige maga tanúskodik amellest, hogy Istentől, a Szentlélektől ihletett. Ahogy Pál is írja a 2 Timótheus 3:16-ban: *„A teljes írás Istentől ihletett.”* Ez egyike azoknak a területeknek, amelyek ellen a sátán folyamatosan támadást intéz. Három alapvető terület van, amelyet a sátán vég

nélkül igyekeznek kikezdeni. Az egyik ezek közül Isten Igéje, a második terület Jézus Krisztus istensége, a harmadik terület pedig a Szentlélek munkája. Mivel a sátán mindig támadja Isten Igéjét, érthető, hogy Péter felhívja a figyelmünket arra, hogy az Ige a Szentlélektől ihletett, majd pedig figyelmeztet bennünket arra, hogy az utolsó időkben hamis tanítók jelennek majd meg.

A hamis tanítók tanításának egyik kiindulópontja éppen az lesz, hogy az Ige nem Istentől ihletett, hanem csak esendő emberek irománya. Olyasmivel is előállnak, hogy az Ige emberi elképzelésekkel, emberi ötletekkel van tele, és mivel ezek teljesen átjárják az Igét, az helyenként megbízhatatlanná válik.

De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók,

Az ószövetségi időkben, például Jeremiás idejében, is voltak hamis próféták, akik folyton-folyvást hamis ígéretekkel biztatták a királyt, melyek szerint bővölködni fog az élete és le tudja győzni majd ellenségeit. Jeremiás azonban elmondta az igazságot a királynak, aki nem akarta azt meghallani. A hamis próféták pedig kicsúfolták Jeremiást, és a békéről profétáltak, amikor nem honolt béke az országban.

Mindig is léteztek hamis próféták, bár ez soha sincs rájuk írva. Báránybőrbe bújva közelednek felénk, kívülről báránynak tűnnek, gyakran a szeretet szavait szölik és ahogy az ember hallgatja őket, csak ámul és bámul, hogy milyen igazságokat mondanak. De hát pont ez a lényeg! Ezért tudnak olyan sokakat megtéveszteni. Hiszen, ha a hamis próféta mindig csak hazugságokat szölna, elég hamar nyilvánvalóvá válna, hogy hamis próféta, nem tudná megtéveszteni az embereket. Bizony a hamis próféták mondanivalójának 95%-a igazságot tartalmaz, ha ez nem így lenne, nem tudnák megtéveszteni az embereket. De ne felejtkezzünk meg arról az 5%-ról, ami hazugság és megmérgezi az egészséget.

De voltak a nép körében hamis próféták is, mint ahogyan közöttetek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnekségeket fognak közétek becsempészni. Ezekkel megtagadják az Urat, aki őket megváltotta, így gyors pusztulást hoznak magukra.

Vegyük észre, mit mond Péter: „*megtagadják az Urat*”. Bizony napjainkban is hány olyan lelkipásztorral találkozunk, aki tagadja Jézus Krisztus Isten voltát. Megtagadják az Urat, aki őket megváltotta. Azt mondják róla, hogy egy nagy tanító, egy mester, egy nagy próféta, de istenségét nem ismerik el.

Sokan fogják követni kicsapongásaikat, akik miatt káromolni fogják az igazság útját,

Olyan szomorú az, hogy amikor Amerikában egy-egy újabb törvényjavaslatot készülnek megszavaztatni, ami ellenkezik Krisztus vagy az Ige tanításával, és ezzel kapcsolatban lelkipásztorokat, lelki vezetőket interjúolnak meg, mindig találnak valakit - például egy unitáriánus lelkészt - aki egy istenellenes, Krisztusellenes álláspontot képvisel. A média valahogy mindig az olyan lelkipásztorokat keresi meg, akik támogatnak egy-egy rendkívül veszélyes törvényjavaslatot, ami például sokkal könnyebben elérhetővé teszi a pornográfiát, vagy bármi mást. Ezzel próbálják valahogy alátámasztani saját érvelésüket, hogy a törvényjavaslat valóban nagyszerű. Ha a lelkészek támogatják őket, akkor semmi baj nincs az új törvénnyel, vagy azzal, hogy az emberek nyitottak, stb. Ezzel szemben, az Isten Igéjéhez ragaszkodókat ostobáknak, iskolázatlannak, tudatlannak tüntetik fel.

benneteket pedig szép szavakkal fognak kifosztani kapzsiságukban.

Az igazi pásztor táplálni szeretné a nyáját, a hamis tanító azonban csak megkopasztani akarja a nyáját. E célra már egy egész eszköztárat állítottak össze. A nyáj megkopasztásának legújabb formája, legalábbis itt Amerikában, az elektronikus levél. „Az ember kap egy levelet egy ismeretlentől, aki azt írja, hogy amikor ma reggel felébredtem és a szívemre helyeztet az Úr, imádkoztam érted, éreztem, hogy valami baj van. Kérlek, hogy mond el nekem, hogy mi a problémád, és így továbbra is tudok majd érted imádkozni, és esetleg mellékelj egy kis pénzt is, amellyel támogatod ezt a szolgálatot, amelyet Istentől kaptam.” Szép szavakkal próbálnak üzletet csinálni belőled. E-mail címeiket gyűjtene, azután ilyen stílusú leveleket küldenek neked, és próbálják elhitetni veled, hogy mennyire a szívükön hordoznak, és mennyire imádkoznak érted, és mennyire szívesen meglátogatnának személyesen is, de hát nem is gondolhatnak erre, hiszen tudják, hogy mennyire elfoglalt vagy. Nekem erről mindig az jut eszembe, hogy mennyire fájhat Istennek, hogy az emberek ennyire torzul képviselik Őt. Ha ez nekem ennyire fáj, és engem ennyire feldühít, - pedig én csak egy ember vagyok, egy a sok közül - akkor mennyire fájhat Istennek, hogy egyesek úgy állítják be Őt, mintha csaló lenne, mintha csak az emberek pénzére utazna.

Egyesek tehát üzletet próbálnak csinálni belőled, akár úgy is, hogy bevonnak a tevékenységükbe. Legyünk óvatosak, ha valaki magazint, kulcstartót, virágot, vagy bármi mást akar veled árultatni kint az utcán, hogy a befolyt pénzből aztán az ő szolgálatát támogasd. Erről jut eszembe Sun Myung Moon koreai álmessias, aki például parkolóban gyerekekkel földimogyorót árultat. Még az embereket is árunak tekinti.

Egyszer, sok évvel ezelőtt, amikor még Indiana államban laktunk, éppen egy étteremben ültünk. Meglehetősen késő volt már, az esti gyülekezeti alkalom után mentünk el oda vacsorázni. Bejött egy fiúcska, aki aprócska plüssmacikat árult, amiket rá lehetett erősíteni az ember gallérrjára, vagy ruhájának más részeire. Ő is ezt tette, körbejárt, odacsíptette a macit az emberekre, és közben figyelte, hogy ki érdeklődik. Gyanút fogtam, és megkérdeztem tőle, hogy kinek gyűjti a pénzt. Ha vásárolok egy ilyen plüssmacit, Moon szolgálatát támogatom? A kisfiú azonban tagadta, hogy neki bármi köze is lenne ehhez a koreai álmessiashoz vagy a szolgálatához. Még párszor rákérdeztem, utána beszédbe elegyedtünk, és hamarosan kiderült, hogy bizony a plüssmacik eladásából befolyó pénzüsszeg is Moon szolgálatát támogatja. Olyannyira, hogy még a kisfiút is felhasználták arra, hogy éjnek idején járja az utcákat, éttermeket, és bevételre tegyen szert Moon szolgálatának javára.

Ellenük már régóta készen van az ítélet, és nem kerülnek el kárhozataikat.

Mert az Isten nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig.

De kik azok az angyalok, akiket az alvilág sötét mélységébe taszított Isten, hogy őrizetben maradjanak az ítéletig? Annyit tudunk, hogy a sátán még nincs ott közöttük, és, hogy egyes angyalok, akik a sátánnal együtt lázadtak fel Isten ellen, jelenleg a sátánnal együtt munkálkodnak a világban.

A Jelenések könyvében olvashatjuk, hogy, amikor a sátánt kidobták a mennyből, a csillagok egyharmadát magával vitte. Egyes igemagyarázók szerint azok az angyalok vannak most láncra verve, őrizetben az ítéletig, akik az 1 Mózes 6-ban elkezdtek feleségeket keresni maguknak az emberek leányai között. Az 1 Mózes 6:1-től ezt olvashatjuk: „*Történt pedig, hogy amikor az emberek elkezdtek elszaporodni a földön, és leányaik születtek, látták az istenfiak,*

hogy szépek az emberek leányai, ezért feleségül vették közülük mindazokat, akiket kiszemeltek maguknak. „

Nem kímélte meg az őskor világát sem, hanem csak Noét, az igazság hirdetőjét őrizte meg nyolcadmagával, amikor özönvízzel borította el az istentelenek világát. Elhamvasztotta és pusztulásra ítélte Sodoma és Gomora városát, intő példaként azoknak, akik istentelenül élnek.

Az az ember tehát, aki egy Isten nélküli életet él, vak, legalábbis rövidlátó, nem az örökkévalóságban gondolkodik. Mivel azonban Isten irgalmas, hosszantűrő és türelmes, az emberek ezt gyakran félreértik, és úgy értelmezik, hogy Isten gyenge, vak, vagy egyszerűen csak egyetért azzal, amit tesznek, mert azt mondják, hogyha Istennek ez nem tetszik, akkor miért nem töröl el engem a föld színéről. Hibát követnek el azonban azok, akik úgy gondolják, hogy Istent egyáltalán nem érdekli, hogy mi történik itt a földön, hogy Isten visszavonult, távortartja magát a világ dolgaitól. Péter azonban rámutat arra, hogy Isten a múltban is kiöntötte már az ítéletét a földre, hiszen nem kímélte meg a bűnbe esett angyalokat sem, hanem az alvilág sötét mélységébe taszította őket; sőt Noé idejében is ítélettel sújtotta a földet; vagy gondoljunk csak Sodomára és Gomorára. Péter ezeket példaként említi azok számára, akik istentelen életet élnek, ebből ugyanis láthatják, hogy Isten ítélete rájuk nézve sem marad el. Vagyis egy napon mindenkinek meg kell állnia Isten előtt, és mindenkinek számot kell adnia tetteiről. Ez alól senki sem kivétel.

Amikor Isten özönvizet bocsátott a földre, megmentette Noét nyolcadmagával; mielőtt Isten elpusztította volna Sodomát és Gomorát kimenekítette onnan Lót.

Viszont az igaz Lótot megszabadította, aki szenvedett az elvetemültek kicsapongó viselkedésétől.

Mert ennek az embernek az igaz lelke napról napra gyötrődött közöttük gonosz cselekedeteiket látva és hallva.

Vajon a te szíved fáj-e azok miatt a dolgok miatt, amelyeket gyakran magad körül tapasztalsz? Mert, ha nem, vigyázz, mert lehet, hogy megkeményedett a szíved. Lehet, hogy már nem érzékeny a Szentlélekre. Bizony elképesztő, ha belegondolunk abba, hogy gyakran mennyire nem óvjuk saját elménket a világ hatásaitól. Annyira szomorú, hogy sok keresztény család is megengedte, hogy a TV-n, videón, DVD-n keresztül egy csomó mocsok kerüljön be az otthonukba. Egy idő után annyira hozzászokunk ehhez a sok mocsokhoz, hogy már nem lepődünk meg a világon. A sok szörnyűség és gonoszság már nem indítja meg a szívünket. Valahogy érzéketlenné válunk mindenre. Vajon hányan néztünk meg olyan filmet az elmúlt hónapban, amit nem kellett volna, amivel csak egy csomó mocskot engedtünk be a fejünkbe. Istent nem lehet becsapni. Azt aratjuk, amit vetettünk. Ha a testben vetünk, testben is aratunk majd - mégpedig romlottságot. Ez a természet rendje. Ha ilyen magokat hintünk el a fejünkben, akkor ilyen termést is aratunk majd az életünkben.

Lót tehát szenvedett „*az elvetemültek kicsapongó viselkedésétől*”, napról-napra gyötrődött közöttük gonosz cselekedeteiket látva és hallva. De Isten megszabadította őt.

Éppen így meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között tudja megtartani az ítélet napjára.

Azok tehát, akik az Úrral járnak, és akik szenvednek a sok gonosznak a látványától a körülöttük lévő világban, azokat az Úr megszabadítja majd az ítélet napja előtt. Mert az Úr pontosan tudja, hogyan szabadítsa meg azokat, akik hozzá tartoznak. Képtelen vagyok elfogadni azt az elméletet, amely szerint a hívők - tehát Isten egyháza - itt lesz a földön, amikor Isten kiönti a világra haragját, ítéletét és megbünteti azokat, akik istentelenül élnek.

Az Úr azonban tudja, hogy hogyan szabadítsa meg az igazakat. Gondoljuk csak Sodoma elpusztításának és Lót megmenekülésének történetére. Amikor az Úr elindult, hogy elpusztítsa Sodomát, útközben még megállt és beszélt Ábrahámmal. Ábrahám elkezdett könyörögni Sodomáért, és azzal érvelt, hogy nem igazságos Isten ítélete, hogy megbünteti Isten az igazakat is a bűnösökkel együtt. Hiszen mi van akkor, ha 50 igaz ember akad abban a városban. Ábrahám tehát azzal érvel, hogy, amikor Isten ítél, akkor nem pusztítja el az igazakat a bűnösökkel együtt. Ebből is tudhatjuk, hogy mielőtt Isten ítélettel sújtja majd a földet, kiragadja az Ő gyermekeit ebből a világból, úgy, ahogy Lót is kimenekítette Sodomából, mielőtt elpusztította azt. *„Éppen így meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésből, a gonoszokat pedig büntetések között tudja megtartani az ítélet napjára.”*

Különösen azokat, akik tisztátalan vágyaik után mennek, és az Isten felségét megvetik. Ezek vakmerők, elbizakodottak, akik attól sem rettennek vissza, hogy dicsőséges hatalmakat káromoljanak,

holott még az angyalok sem mondanak ezekre az Úr előtt kárhóztató ítéletet, jóllehet erőben és hatalomban felülmúlják őket.

Ezek pedig azt káromolják, amit nem ismernek, mint az okatlan állatok, amelyek természettől fogva megfogásra és levágásra valók; de hozzájuk hasonlóan is fognak elpusztulni.

Péter bizony mond itt egyet s mást a hamis tanítókról.

Ez lesz gonoszságuk bére. Ezek gyönyörűségnek tartják a naponkénti dőzsölést: szennyfoltok és szégyenfoltok ők, akik álnokságaikban tobzódnak, amikor együtt lakmároznak veletek.

Szemük parázna vággyal van tele, és telhetetlenek a bűnben, elcsábítják az állhatatlan lelkeket, szívük gyakorlott a kapzsiságban, átok gyermekei.

Ezek elhagyták az egyenes utat, eltévelyedtek, és követték Bálámnak, Beór fiának útját, aki a gonoszság bérét szerette,

de aki vétkéért feddést kapott: egy néma igavonó állat emberi hangon szólalt meg, és megakadályozta a próféta esztelenségét.

Péter a hamis tanítókról ír, mégpedig olyan jól érzékelteti a dolgokat, hogy véleményem szerint ez nem is szorul különösebb magyarázatra. Bálámról azonban annyit tudnunk kell, hogy egy olyan próféta volt, aki az Istentől kapott ajándékából üzletet csinált. A király jutalommal kecsegtette, ő pedig készségesen visszaélt az Istentől kapott ajándékaival, mert a gonoszság bérét szerette.

Ezek víztelen források, forgószéltől sodort ködfoszlányok, akiknek a sötétség homálya van fenntartva.

Mert üres, fellengzős szólásokot hangoztatva testi vágyaik kielésére csábítják feslett életükkel azokat, akik nemrégén szakadtak el a tévelygésben élőkől.

Szabadságot ígérnek nekik, bár maguk a romlottság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.

Micsoda erőteljes igevers! *„Mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.”* Ha egy hamis próféta győz le téged, az ő fogságába kerülsz.

Mert ha az Úrnak és az Üdvözítő Jézus Krisztusnak megismerése által megszabadultak a világ förtelmeitől, de ismét belekeveredve azokba elbuknak; ez az utóbbi állapotuk rosszabb lesz az elsőnél.

Mert jobb lett volna nekik, ha meg sem ismerik az igazság útját, minthogy azt megismerve elforduljanak a nekik adott szent parancsolattól.

A tudással, az igazság ismeretével felelősség is jár. Amint megismered az igazságot, onnantól kezdve már tiéd a felelősség. Bizonyos értelemben tehát addig jó, amíg nem ismered az igazságot. Gondoljunk csak az okos és a gonosz szolga példázatára a Lukács 12-ben. Jézus ezt mondja: *„Ki tehát a hú és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? Boldog az a szolga, akit, amikor megérkezik az úr, ilyen munkában talál! Bizony, mondom néktek, hogy az egész vagyona fölé rendeli őt. Ha pedig ezt mondaná szívében az a szolga: Késik az én uram, és kezdené verni a szolgálókat és szolgálóleányokat, elkezdene enni, inni és részegeskedni; azon a napon jön meg annak a szolgának az ura, amelyen nem várja, és abban az órában, amelyben nem gondolja: kettévágatja, és a hűtlenek sorsára juttatja. Az a szolga, aki ismerte ura akaratát, és nem fogott hozzá teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap; aki viszont nem ismerte ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Akinek sokat adtak, attól sokat kívánnak, és akire sokat bíztak, attól többet kérnek számon.”*

Vagyis az a szolga, aki ismerte Ura akaratát és nem fogott hozzá annak teljesítéséhez, vagy nem cselekedett akarata szerint, sok verést kap. Aki viszont nem ismerte Ura akaratát, és úgy cselekedett verést érdemlő dolgokat, az kevés verést kap. Az ismeret tehát felelősséggel jár. Jobb nem ismerni az igazságot, mint megismerni az igazságot, de utána hátat fordítani annak. Nagy veszélybe kerülsz ugyanis, ha megismered az igazságot, de elfordulsz tőle. Mert most már te vagy a felelős azért, amit teszel, most már nem mondhatod, hogy tudatlanságodból kifolyólag vétkeztél, most már nagyon is jól tudod, hogy mit teszel. Visszatérve a 2 Péter 2:22-höz:

De betelt rajtuk az igaz példabeszéd: „A kutya visszatér a maga okádására”, és: „A megfürdött disznó sárban hempereg!”

Ez már a második levél, szeretteim, amelyet hozzátok írok: ezekben emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkozásokat, hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai, és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai. Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek,

Péter először a hamis tanítókra figyelmeztetett bennünket, itt pedig azt is hozzáteszi, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek.

és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”

Ezen a ponton szeretném megemlíteni az uniformitarianizmus elméletét, amelyre az evolúció elméletet építették. Ennek értelmében, a világban minden egy meghatározott minta alapján

történik, tehát ma is úgy történnek a dolgok, ahogy azok a kezdettől fogva történtek. Ez az elmélet a múltbeli hatalmas kataklizmikus változásokat is tagadja. Ez az elképzelés azonban alapjaiban rendült meg, amikor megjelent Emanuel Welakovsky két könyve. Az egyik címe: *World's in Collision* (Ütköző világok), a másik pedig: *Earth in Upheaval* (Forongó Föld). Ebben a két könyvében az író bebizonyítja, hogy az uniformitarianizmus elmélete nem helytálló. Péter a 2 Péter 3:3-ban rámutat arra, hogy *az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek, és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete? Mert mióta az atyák elhunytak, minden úgy maradt, amint a teremtés kezdetétől fogva van.”*

Péter azonban hozzáteszi, hogy rejtve marad előttük, sőt szándékosan meg is feledkeznek arról, hogy volt példa a múltban világméretű katasztrófákra. Ennek egyik kiemelkedő példája az özönvíz, amellyel Isten elárasztotta a földet Noé idejében. Ami azt illeti, az özönvíz sokkal elfogadhatóbb magyarázatot nyújt a kövületek ill. fossziliák létezésére is. A kövületek keletkezésére vonatkozóan természetesen egy másik elképzelés is létezik, mely szerint azok nagyon hosszú geológiai korszakok alatt jöttek létre. Az uniformitarianizmus többek között azért sem támasztható alá, mert napjainkban már nem figyelhetjük meg a kövületek képződését, mondjuk a tengerfenéken. Ahhoz, hogy ilyen kövületek maradjanak fenn, hatalmas méretű kataklizmikus változásra volt szükség a természetben, amikor hatalmas nyomás alatt egyszerre több réteg rakódott le a tenger fenekére, és ott megkövesedett. Napjainkban ezt nem látjuk. A vízözön tehát magyarázatot nyújt a fennmaradt kövületekre.

*Mert rejtve marad előttük, szándékosan meg is feledkeznek róla, hogy egek régóta voltak, és föld is, amely vízből és víz által állt elő az Isten szavára.
Ez által az isteni szó által az akkori világ özönvízzel elárasztva elpusztult,*

Vagyis Isten igenis kiöntötte a haragját, nem ült ölbetett kézzel, hanem beleavatkozott a dolgok menetébe. Isten nemcsak egy kezdő lökést adott a teremtésnek és utána figyelte, hogy az evolúció során hogyan alakulnak ki egymás után az egyes élőlények, hanem aktívan részt vett a teremtésben, és most sem ül ölbetett kézzel.

a mostani egek és a föld pedig ugyanezen szó által megkímélve megmaradtak, hogy tűznek tartassanak fenn az ítéletnek és az istentelen emberek pusztulásának napjára.

Isten tehát újra kiönti majd haragját a földre, mosta azonban nem egy világméretű özönvíz formájában, hanem tűz által.

Az az egy azonban ne legyen rejtve előttetek, szeretteim, hogy az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő annyi, mint egy nap.

Vagyis, mi az idő dimenziójában élünk, Isten azonban az időn kívül áll. Nézzük csak meg, hogy a Hóseás 6:1-ben mit ír az Ige: *„Jöjjetek térjünk meg az Úrhoz, mert Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket. Két nap múltán életre kelt.”* Mindez Izráel országáról szól. Az utolsó időkben mondják ezt azok, akikről Pál azt írja a Róma 9:27-ben, hogy: *„A maradék üdvözü.”* Két nap múltán életre kelt, harmadnapra föltámaszt bennünket és élünk majd előtte.

Az Úr előtt egy nap annyi, mint ezer esztendő, és ezer esztendő, annyi, mint egy nap. Különösképpen azért érdekes ez, mert kb. 2000 éve szűnt meg Izráel nemzetként létezni. De *„két nap múltán életre kelt”,* és valóban most 2000 évvel később, életre keltette népét.

Harmadnapra föltámaszt bennünket: eljön majd az az ezeréves birodalom, amikor Izrael válik újra a világ központjává, Isten ugyanis onnan fog uralkodni.

Nem késlekedik az Úr az ígérettel, (Jézus Krisztus második eljövételének ígéretével) amint egyesek gondolják, hanem türelmes hozzátok, mert nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen.

Az egyetlen oka annak, hogy az Úr még nem ragadta el az Ő egyházát és nem kezdte kiönteni haragját a földre, mert még türelmesen vár. Mindenkinek lehetőséget biztosít arra, hogy megtérjen, hogy rendezze a kapcsolatát Istennel, hiszen nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem azt, hogy mindenki megtérjen. Az 1 Mózes 6: 3-ban azt mondja az Úr: „*Ne maradjon lelke örökké az emberben.*” Vagyis a türelmi időszak, amelyet most is élünk, egyszer letelik és akkor annak, aki nem Isten mellett döntött, szembesülnie kell majd Isten ítéletével és haragjával, ahogy az kiöntetik a földre. A 2 Péter 3:3-ban olvastuk: „*Tudjátok meg elsősorban azt, hogy az utolsó napokban csúfolódók támadnak, akik mindenből gúnyt űznek, akik saját kívánságaik szerint élnek és ezt kérdezzétek: „Hol van az ő eljövételének ígérete?”*” Én is ezen nőttem fel. A nagymamám állandóan ezt kérdezzéte és mintegy csúfolódott ezen. Sokan teszik ezt. Az Úr azonban nem késlekedik az ígérettel. Jézus Krisztus igenis visszatér majd, igenis elragadja az Ő egyházát. Egyelőre azonban ez még nem történt meg, mert az Úr türelmes. Nem azt akarja, hogy némelyek elvesszenek, hanem, hogy mindenki megtérjen.

De el fog jönni az Úr napja, mégpedig úgy, mint a tolvaj, amikor az egek recsegve-ropogva elmúlnak, az elemek égve felbomlanak, a föld és a rajta levő alkotások is megégnék. Mivel pedig mindezek így felbomlanak, milyen szentül és kegyesen kell nektek élnetek, akik várjátok és siettetitek az Isten napjának eljövését, amikor majd az egek lángolva felbomlanak, és az elemek égve megolvadnak! De új eget és új földet várunk az ő ígérete szerint, amelyben igazság lakik.

A jelenlegi világ megsemmisül, de mi már az új eget és az új földet várjuk.

Ezért tehát, szerettem, minthogy ezeket várjátok, igyekezzetek, hogy ő tisztának és feddhetetlennek találjon bennetek békességben. A mi Urunk hosszú tűrését pedig üdvösnek tartsátok,

Vagyis vegyétek észre, hogy azért türelmes az Úr, mert valóban szeretné, ha mindenki eljutna a megtérésre.

ahogyan szeretett testvérünk, Pál is megírta nektek - a neki adott bölcsesség szerint -, szinte minden levélben, amikor ezekről szól. Ezekben van néhány nehezen érthető dolog, amelyeket a tanulatlanok és az állhatatlanok kiforgatnak, mint más írásokat is a maguk vesztére.

Sajnos mindig akadnak olyanok, akik kiforgatják az Igét és úgy alakítják, hogy az nekik megfeleljen. De aki ezt teszi az Igével, saját vesztét okozza.

Ti tehát szerettem, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződésüket el ne veszítsétek. Inkább növekedjétek a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében.

Ezzel visszakanyarodtunk az első fejezethez, ahol Péter szintén Jézus Krisztus ismeretét hangsúlyozza.

Övé a dicsőség most és az örökkévalóságban!